

На третата година, през есенята, момъкът пакъ тръгналъ да търси имане. Но все нищо не намиралъ... Найсетне си спомнилъ за думитѣ на стареца и отишълъ на нивата си. Тя била буренясала. Започналъ той да копае отъ единия ѝ край. Копалъ день, копалъ два, но все нищо не намиралъ. Привечеръ по пжтя се задалъ старецътъ. Момъкътъ го съгледалъ отъ далеко и разгнѣвенъ се запжтилъ къмъ него:

— Защо ме излъга, старче? Въ нивата нѣма имане!

— Грѣшишъ, момко, — казалъ му кротко старецътъ. Съмотика неможешъ намѣри имането. Впрегни утре воловетѣ и обърни прѣстѣта на цѣлата нива. Ще го намѣришъ!

Момъкътъ впрегналъ воловетѣ си и изоралъ нивата. Но пакъ нищо не намѣрилъ. Тръгналъ си той сърдитъ къмъ село и ето насреща му се задалъ старецътъ. Старецътъ побързалъ да го спре и му казалъ:

— Утре вземи отъ съседа си жито. Прѣсни го по нивата. Житното зърно ще слѣзе въ земята и лѣтосъ ще изкара злато въ класоветѣ си.

Момъкътъ се колебалъ день-два, но като нѣмало какво да прави, взелъ назаемъ жито и засѣлъ нивата.

Презъ лѣтото нивата избуяла, изкласила и скоро класоветѣ, жълти като злато, зашумѣли отъ вѣтъра. Момъкътъ се заелъ да я пожъне и прибере златото ѝ. Като овърхалъ снопето, той напълнилъ съ жито хамбара си, който отъ години стоялъ празенъ. Въ житнитѣ класове момъкътъ не намѣрилъ злато, но когато продалъ половината отъ житото, взелъ пари, каквито напраздно търсилъ дотогава. А въ хамбара му останала другата половина, отъ която той ималъ да яде презъ цѣлата година.

Едва сега момъкътъ разбралъ, че старецътъ не го лъгалъ.

Стефанъ Мокревъ

Който не върне списанието, а го задържи у себе си, ще се смѣта за редовенъ абонатъ!
